

Målnummer:	UM6209-15	Avdelning:	1
Avgörandedatum:	2017-12-05		
Rubrik:	Om en asylsökande som ska överföras enligt Dublinförordningen tas i förvar först efter det att den mottagande medlemsstaten har accepterat återtagandet, får förvaret bestå i högst två månader. Den omständigheten att den asylsökande inte själv begärt att överföringsbeslutet ska inhiberas hindrar inte att sökanden kan hållas i förvar i ytterligare sex veckor från dagen då inhibitionsbeslutet hävs.		
Lagrum:	<ul style="list-style-type: none">• 1 kap. 8 § och 9 §, 10 kap. 1 § andra stycket 3 och tredje stycket samt 4 § andra stycket utlänningslagen (2005:716)• Skäl 20 och artikel 23 i Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 604/2013 av den 26 juni 2013 om kriterier och mekanismer för att avgöra vilken medlemsstat som är ansvarig för att pröva en ansökan om internationellt skydd som en tredjelandsmedborgare eller en statslös person har lämnat i någon medlemsstat (omarbetning) (Dublinförordningen)		
Rättsfall:	<ul style="list-style-type: none">• EU-domstolens avgörande den 13 september 2017 i mål C-16/60		

REFERAT

MA ansökte om internationellt skydd i Sverige i december 2014. Efter kontroll i databasen Eurodac framkom att han tidigare i december samma år hade ansökt om sådant skydd i Danmark samt innan dess rest in i Italien. Migrationsverket begärde därför den 21 januari 2015, med stöd av artikel 13.1 i Dublinförordningen (Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 604/2013 av den 26 juni 2013 om kriterier och mekanismer för att avgöra vilken medlemsstat som är ansvarig för att pröva en ansökan om internationellt skydd som en tredjelandsmedborgare eller en statslös person har lämnat i någon medlemsstat [omarbetning]) att Italien skulle återta MA och ansvara för prövningen av hans ansökan om internationellt skydd. Den 18 mars 2015 accepterade italienska myndigheter att återta honom. Med hänvisning till att Italien var ansvarig stat beslutade Migrationsverket den 2 april 2015 att avvisa MA:s ansökan om uppehålls- och arbetstillstånd, avskriva ärendet om statusförklaring samt beslutade att överföra honom till Italien med stöd av artikel 29.1 i Dublinförordningen. Migrationsverket beslutade vidare att ta MA i förvar med stöd av 10 kap. 1 § andra stycket 3 och tredje stycket utlänningslagen (2005:716) och artikel 28 i Dublinförordningen. Beslutet om förvar verkställdes den 17 april 2015.

MA överklagade Migrationsverkets beslut, varefter verket beslutade att överföringen tills vidare inte skulle verkställas (inhibition). Förvaltningsrätten i Stockholm, migrationsdomstolen (2015-04-29, ordförande Odenstad), avslog överklagandet och anförde bl.a. följande. Det har inte kommit fram något hinder mot att överföra MA till Italien. Han har uppgett en annan identitet i Italien och han har avvikit från asylförfaranden i såväl Italien som Danmark. Med beaktande av det som kommit fram får det anses föreligga en risk för att MA, om han tas ur förvar, avviker, håller sig undan eller på annat sätt hindrar verkställigheten av överföringsbeslutet. Uppsikt är inte en tillräcklig åtgärd. Migrationsverket har därmed haft fog för sitt beslut om förvar.

MA överfördes till Italien den 8 maj 2015.

MA överklagade domen och yrkade att Migrationsöverdomstolen skulle undanröja Migrationsverkets beslut. Han anförde i huvudsak följande. Han har överklagat Migrationsverkets beslut om förvar och överföring till Italien. Han har dock inte yrkat att Migrationsverket skulle inhibera beslutet och verket borde därför aldrig ha fattat beslut om inhibition. Av artikel 28 i Dublinförordningen framkommer att om överföringen inte verkställs inom den tidsfrist på sex veckor från det att en annan medlemsstats framställan om övertagande godtogs, eller från den tidpunkt då överklagandet eller omprövningen inte längre har suspensiv verkan i enlighet med artikel 27.3 i förordningen ska personen inte längre hållas i förvar. Om ett beslut inhiberas avbryts sexveckorsfristen, vilket innebär att den förvarstagne får hållas i förvar ytterligare sex veckor från dagen då inhibitionsbeslutet hävs. Detta medför att Migrationsverket, genom att inhibera beslut, kan förlänga den förvarstagnes tid i förvar. Ett sådant förfarande måste ha stöd i lag. De italienska myndigheterna accepterade begäran om överföringen den 18 mars 2015. Sex veckor efter denna tidpunkt passerades den 29 april 2015. Han borde ha försatts på fri fot vid den tidpunkten.

Migrationsverket ansåg att överklagandet skulle avslås och anförde i huvudsak följande. Verket har haft stöd för att hålla MA i förvar. Artikel 28.3 i Dublinförordningen bör tolkas på så vis att den endast rör de personer som redan är förvarstagna. När den enskilde inte sitter i förvar när ansvarig medlemsstat fastställs gör Migrationsverket bedömningen att sexveckorsfristen påbörjas när den enskilde faktiskt tas i förvar, inte från tidpunkten då ansvarig medlemsstat fastställs. Stöd för denna tolkning finns i bestämmelsens ordalydelse "hålls i förvar". Det kan inte anses vara ändamålsenligt att tidsfristen om sex veckor alltid löper från dagen då den åter- eller övertagande medlemsstaten godtog ansvaret för den enskilde sökanden. Detta skulle innebära att en stor del av de personer som är föremål för överföring inte skulle kunna tas i förvar, vilket i sin tur får till följd att syftet med att ta en enskild i förvar – att säkerställa att verkställigheten till en annan medlemsstat går att genomföra – går förlorat i stor utsträckning.

Om den enskilde väljer att överklaga ett beslut om överföring till en annan stat väljer Migrationsverket att inhibera beslutet om överföring enligt artikel 27.3 c i Dublinförordningen. Om överklagandet avslås tolkar verket artikel 28.3 tredje stycket i förordningen på så sätt att den enskilde kan hållas i förvar under en ny sexveckorsperiod från det att inhibitionen hävs. Migrationsverket gör tolkningen att verkställighetsförfarandet förnyas då överklagandet eller omprövningen inte längre har suspensiv verkan. Stöd för denna tolkning finns i artikel 29.1 förordningen. Av denna bestämmelse framgår att tidsfristen på sex månader för åter- eller övertagande av en enskild person löper från när det slutliga beslutet i fråga om överklagande eller omprövning med suspensiv verkan fattades. Mot bakgrund av utformningen av artikel 28.3 tredje stycket är det rimligt att förhålla sig på samma sätt när det gäller överklagande av ett överföringsbeslut där den enskilde hålls i förvar.

Migrationsöverdomstolen beslutade den 29 januari 2016 att inhämta förhandsavgörande från EU-domstolen och gjorde följande överväganden om behovet av förhandsavgörande.

Sedan Dublinförordningen trädde i kraft har situationen uppstått att det finns parallella regler i EU-rätten och svensk rätt i fråga om förvar. Migrationsöverdomstolen har i MIG 2015:5 gjort bedömningen att principen om EU-rättens företräde medför att förordningens regler om förvar ska tillämpas i fråga om förvarstagande i syfte att överföra den sökande till en annan medlemsstat.

I artikel 28.3 tredje stycket i Dublinförordningen talas om vilka frister som ska gälla när en person hålls i förvar. Frågan är vilken betydelse som uttrycket "hålls i förvar" har. I Sverige tas en sökande som ska överföras till andra medlemsstater inte regelmässigt i förvar. Endast när det finns betydande risk

att den sökanden avviker kan tagande i förvar bli aktuellt. Detta betyder att den sökande endast undantagsvis befinner sig i förvar när den ansvariga medlemsstaten godtagit framställan från Migrationsverket om över- eller återtagande. Om Migrationsverket endast har sex veckor på sig från accepttidpunkten för att både ta den sökande i förvar (om det finns behov av det) och sedan verkställa överföringen, blir det i praktiken mycket svårt att överföra personer till andra medlemsstater. Den sökande får också ett incitament att hålla sig undan under en förhållandevis kort tid, för att sedan vara skyddad mot att bli tagen i förvar återstoden av de sex månader under vilka överföringen kan verkställas. Frågan som Migrationsöverdomstolen ställer sig är om tiden för att hålla en sökande i förvar är maximalt sex veckor från det att en annan medlemsstats framställan om över- eller återtagande av den berörda personen har godtagits implicit eller explicit även i det fall då den sökande inte redan är tagen i förvar.

Bestämmelserna i Dublinförordningen har betydelse i ett stort antal ärenden. Rättsregler som rör tvångsåtgärder mot enskilda måste vara tydliga och förutsägbara. Mot denna bakgrund ansåg Migrationsöverdomstolen att det var nödvändigt att begära att EU-domstolen meddelar förhandsavgörande enligt artikel 267 i fördraget om Europeiska unionens funktionssätt angående tolkningen av förordningen.

Migrationsöverdomstolen ställde följande frågor till EU-domstolen.

1. Om en asylsökande inte är tagen i förvar vid den tidpunkt då den ansvariga medlemsstaten godtar att överta denne utan tas i förvar vid en senare tidpunkt – på grund av att det först då bedöms att det föreligger en betydande risk för att personen avviker – får tidsfristen på sex veckor i artikel 28.3 i Dublinförordningen i så fall beräknas från den dag då personen tas i förvar eller ska den beräknas från någon annan tidpunkt och i så fall vilken?

2. Utesluter artikel 28 i förordningen, i en situation då den asylsökande inte hålls i förvar vid den tidpunkt då den ansvariga medlemsstaten godtar att överta denne, tillämpningen av nationella regler som för svensk del innebär att en utlänning inte får hållas i förvar för verkställighet längre tid än två månader, om det inte finns synnerliga skäl för en längre tid, och om det finns sådana synnerliga skäl får utlänningen hållas i förvar högst tre månader och om det är sannolikt att verkställigheten kommer att ta längre tid på grund av bristande samarbete från utlänningen eller det tar tid att införskaffa nödvändiga handlingar, maximalt tolv månader?

3. Om ett verkställighetsförfarande påbörjas på nytt efter att ett överklagande eller en omprövning inte längre har suspensiv verkan (jfr artikel 27.3), ska då en ny tidsfrist om sex veckor för verkställighet av överföringen börja löpa eller ska det ske en avräkning t.ex. av det antal dagar som personen redan suttit i förvar efter att den ansvariga medlemsstaten godtagit över- eller återtagandet?

4. Har det någon betydelse om den asylsökande som överklagat ett beslut om överföring inte själv har begärt att verkställigheten av överföringsbeslutet avbryts i väntan på resultatet av överklagandet (jfr artikel 27.3 c och artikel 27.4)?

EU-domstolen meddelade dom i målet den 13 september 2017 (mål C 60/16) och uttalade bl.a. följande (p. 25–48).

Förfarandena för över- och återtagande i Dublinförordningen har som slutligt syfte att göra det möjligt att överföra en tredjelandsmedborgare till den medlemsstat som enligt förordningen har fastställts som ansvarig för att pröva den ansökan om internationellt skydd som tredjelandsmedborgaren har lämnat in. Inom ramen för dessa förfaranden syftar möjligheten att under vissa förutsättningar ta den berörda personen i förvar till att säkerställa överföringsförfarandena genom att förhindra att personer avviker och därmed undandrar sig verkställigheten av ett eventuellt överföringsbeslut avseende

vederbörande.

Det följer av artikel 28.1 och 28.2 i Dublinförordningen att medlemsstaterna inte får hålla en person i förvar enbart av det skälet att vederbörande är föremål för det förfarande som fastställs genom förordningen, men att de under vissa förutsättningar får ta en person i förvar när det finns en betydande risk för att vederbörande avviker. Denna möjlighet är bl.a. reglerad i artikel 28.3 i förordningen i vilken det anges att förvar bör pågå en så kort tidsperiod som möjligt och ska inte pågå längre än vad som rimligen krävs för att med tillbörlig aktsamhet fullgöra de administrativa förfarandena till dess överföringen har genomförts.

I artikel 28.3 i förordningen fastställs specifika tidsfrister för att göra en framställan om över- eller återtagande och för att verkställa överföringen. Det är inte med utgångspunkt enbart i lydelsen i artikel 28.3 tredje stycket möjligt att avgöra huruvida den bestämmelsen ska tillämpas på samtliga fall där en person hålls i förvar i avvaktan på överföring eller endast på det fallet där en person redan hålls i förvar när en av de två händelserna som avses i bestämmelsen inträffar. Det följer av fast rättspraxis att vid tolkningen av en unionsbestämmelse ska inte enbart dess lydelse beaktas, utan också sammanhanget och de mål som eftersträvas med de föreskrifter som bestämmelsen ingår i. Valet av en överföringsfrist på sex veckor visar att unionslagstiftaren har ansett att en sådan tidsrymd kan vara nödvändig för att verkställa överföringen av en person som hålls i förvar.

Om det ansågs att artikel 28.3 tredje stycket i förordningen ska tillämpas i samtliga fall där en person hålls i förvar i avvaktan på överföring, skulle detta medföra att förvaret med nödvändighet upphör sex veckor efter det att framställan om över- eller återtagande godtagits, även om personen togs i förvar först efter godtagandet, eftersom ingen av tidsfristerna i artikel 28.3 tredje stycket börjar löpa från och med förvarstagandet. I ett sådant fall skulle längden på ett förvar i syfte att verkställa överföringen med nödvändighet uppgå till mindre än sex veckor, och det skulle vara uteslutet att ta någon i förvar när tidsfristen på sex veckor från godtagandet löpt ut. Under dessa förutsättningar skulle en medlemsstat endast ha möjlighet att under en kort period av den sexmånadersfrist som staten enligt artikel 29.1 och 29.2 i Dublinförordningen ges för att verkställa överföringen besluta om att ta den berörda personen i förvar, även om den risk för att personen avviker, vilken kan motivera att vederbörande tas i förvar, ger sig tillkänna i ett sent skede. Detta skulle på ett märkbart sätt kunna begränsa effektiviteten av de förfaranden som föreskrivs i förordningen, dels riskera att uppmuntra berörda personer att hålla sig undan för att hindra överföringen av dem till den ansvariga medlemsstaten, och på så sätt hindra tillämpningen av principerna och förfarandena i Dublinförordningen. Denna tolkning skulle dessutom inte stämma överens med unionslagstiftarens i skäl 20 i Dublinförordningen uttryckta önskemål att tillåta att personer tas i förvar, samtidigt som den tid som någon hålls i förvar begränsas, eftersom den skulle leda till att möjligheten att ta en person i förvar skulle inskränkas eller vara utesluten inte beroende på den tid som den berörda personen har hållits i förvar, utan enbart beroende på den tid som gått sedan framställan om över- eller återtagande godtagits av den anmodade medlemsstaten.

Det finns således anledning att tolka artikel 28.3 tredje stycket i Dublinförordningen så, att den i den bestämmelsen föreskrivna fristen på högst sex veckor inom vilken överföringen av en person som hålls i förvar måste verkställas endast ska tillämpas i det fallet att den berörda personen redan hålls i förvar när en av de två händelser som avses i den bestämmelsen inträffar.

När en person tas i förvar i avvaktan på överföring efter det att den anmodade medlemsstaten har godtagit framställan om övertagande kan tiden för hållande i förvar, i förekommande fall, följaktligen vara underkastad en av de bestämda tidsfristerna i artikel 28.3 i förordningen endast från dagen då överklagandet

eller omprövningen förlorar sin suspensiva verkan i enlighet med artikel 27.3.

I Dublinförordningen fastställs det inte någon längsta tid under vilken någon får hållas i förvar, men förvarstagande av en person måste för det första vara förenligt med principen i artikel 28.3 första stycket i förordningen att förvar bör pågå en så kort tidsperiod som möjligt och inte ska pågå längre än vad som rimligen krävs för att med tillbörlig aktsamhet fullgöra de nödvändiga administrativa förfarandena till dess att överföringen har genomförts. Vidare måste den behöriga myndigheten enligt artikel 28.4 i förordningen iakttä bestämmeleserna i mottagandedirektivet (Europaparlamentets och rådets direktiv 2013/33/EU av den 26 juni 2013 om normer för mottagande av personer som ansöker om internationellt skydd [omarbetning]), vilka reglerar hållandet i förvar av sökande av internationellt skydd, och särskilt artikel 9.1 i det direktivet av vilken bl.a. framgår att de administrativa förfaranden avseende grunderna för förvar ska utföras med tillbörlig skyndsamhet och noggrannhet. Den behöriga myndigheten måste slutligen beakta artikel 6 i Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna (stadgan), eftersom det i artikel 28.2 i Dublinförordningen föreskrivs en begränsning av utövandet av den grundläggande rätten till frihet och säkerhet. Det ankommer på den behöriga myndigheten att, under överinseende av nationella domstolar, genomföra överföringsförfarandet på ett skyndsamt sätt och inte förlänga förvaret med en tidsperiod som överstiger den tid som är nödvändig för detta förfarande, bedömd med beaktande av de konkreta krav som förfarandet ställer i varje enskilt fall.

Den berörda personen får för övrigt inte hållas i förvar under en tid som väsentligt överstiger den tidsperiod på sex veckor under vilken överföringen kan verkställas med giltig verkan. Såsom framgår av artikel 28.3 tredje stycket i Dublinförordningen är nämnda tidsperiod nämligen i princip – bl.a. med hänsyn till det förenklade förfarande för överföring mellan medlemsstaterna som inrättas genom förordningen – tillräcklig för att behöriga myndigheter ska kunna genomföra överföringen. Eftersom den omständigheten att en sökande av internationellt skydd tas i förvar efter det att den anmodade medlemsstaten har godtagit framställan om övertagande inte är ägnad att försvåra överföringen av vederbörande i någon särskild utsträckning, överstiger därför ett förvar på tre eller tolv månader under vilka överföringen kan verkställas med giltig verkan den tid som rimligen krävs för att med tillbörlig aktsamhet fullgöra de nödvändiga administrativa förfarandena till dess att överföringen genomförts. I ett sådant fall behöver däremot inte – med hänsyn till det utrymme för skönsmässig bedömning som medlemsstaterna har vid antagandet av åtgärder som syftar till att genomföra unionslagstiftningen – ett förvar på två månader nödvändigtvis anses vara orimligt, eftersom dess överensstämmelse med de omständigheter som kännetecknar varje enskilt fall ändå måste kontrolleras av den behöriga myndigheten, under nationella domstolars överinseende. I det fallet att överklagandet eller omprövningen förlorar sin suspensiva verkan i enlighet med artikel 27.3 i förordningen efter det att en person tagits i förvar, får förvaret emellertid enligt artikel 28.3 tredje och fjärde styckena endast bestå i sex veckor från den dagen.

EU-domstolen besvarade därefter frågorna enligt följande.

1. Artikel 28 i Dublinförordningen jämförd med artikel 6 i stadgan ska tolkas så, att den inte utgör hinder för en nationell lagstiftning, såsom den som är aktuell i det nationella målet, enligt vilken förvaret, i fall där en sökande av internationellt skydd tas i förvar efter det att den anmodade medlemsstaten har godtagit framställan om övertagande, kan bestå i högst två månader, såvida tidsperioden för förvaret inte överstiger den tid som är nödvändig för överföringsförfarandet, bedömd med beaktande av de konkreta krav som det förfarandet ställer i varje enskilt fall, och såvida tidsperioden för förvaret, i förekommande fall, inte förlängs mer än sex veckor från dagen då överklagandet eller omprövningen inte längre har suspensiv verkan, och att den utgör hinder för en nationell lagstiftning, såsom den som är aktuell i det nationella målet, vilken i en sådan situation tillåter att förvaret består under tre

eller tolv månader under vilka överföringen kan verkställas med giltig verkan.

2. Artikel 28.3 i förordningen ska tolkas så, att det antal dagar under vilka personen i fråga redan har hållits i förvar efter det att en medlemsstat har godtagit framställan om övertagande eller återtagande inte ska räknas av från den sexveckorsfrist som föreskrivs i den bestämmelsen och som löper från den tidpunkt då överklagandet eller omprövningen inte längre har suspensiv verkan.

3. Artikel 28.3 i förordningen ska tolkas så, att den sexveckorsfrist som föreskrivs i den bestämmelsen och som löper från den tidpunkt då överklagandet eller omprövningen inte längre har suspensiv verkan även ska tillämpas när den berörda personen inte specifikt har begärt att verkställigheten av överföringsbeslutet ska avbrytas.

Kammarrätten i Stockholm, Migrationsöverdomstolen (2017-12-05, Linder, Berselius, referent, och Odung), yttrade:

1. Vad målet gäller

Migrationsöverdomstolen har den 30 juli 2015 beslutat att inte meddela prövningstillstånd beträffande frågan om överföring enligt Dublinförordningen. Frågan i nu aktuellt mål är hur tidsfristerna för förvar i förordningen ska tolkas.

2. Tillämpliga bestämmelser

2.1. Dublinförordningen

Dublinförordningen är direkt tillämplig i Sverige och har företräde framför nationell rätt.

I skäl 20 i ingressen i förordningen slås fast att förvar av sökande bör följa den grundläggande principen att personer inte bör hållas i förvar enbart av det skälet att de ansöker om internationellt skydd. Förvar bör pågå en så kort tidsperiod som möjligt och följa nödvändighets- och proportionalitetsprinciperna. Förvar av asylsökande måste särskilt ske i enlighet med artikel 31 i Genèvekonventionen. De förfaranden som föreskrivs i denna förordning med avseende på personer som hålls i förvar bör, som en fråga av största vikt, tillämpas inom kortaste möjliga tidsfrister. När det gäller de allmänna garantier som reglerar förvar, samt villkoren för förvar, bör medlemsstaterna i förekommande fall tillämpa bestämmelserna i mottagandedirektivet också på personer som hålls i förvar på grundval av denna förordning.

Bestämmelser om förvar inför en överföring finns i kapitel VI, avdelning V i Dublinförordningen. Medlemsstaterna får inte hålla en person i förvar enbart av det skälet att han eller hon är föremål för det förfarande som fastställs genom denna förordning (artikel 28.1 i förordningen).

Om det finns en betydande risk för att en person avviker får medlemsstaterna ta honom eller henne i förvar i syfte att säkerställa överföringsförfarandena i enlighet med förordningen på grundval av en individuell bedömning och endast om hållandet i förvar är proportionellt och andra, mindre ingripande åtgärder inte kan tillämpas verkningsfullt. Förvar bör pågå en så kort tidsperiod som möjligt och ska inte pågå längre än vad som rimligen krävs för att med tillbörlig aktsamhet fullgöra de nödvändiga administrativa förfarandena till dess att överföringen enligt förordningen har genomförts. (Se artikel 28.2 och 28.3 i förordningen.)

Enligt artikel 28.3 tredje stycket i förordningen ska överföringen från den anmodande medlemsstaten till den ansvariga medlemsstaten av en person som hålls i förvar enligt denna artikel verkställas så snart det är praktiskt möjligt, och senast inom sex veckor från det att en annan medlemsstat framställan om övertagande eller återtagande av den berörda personen godtog implicit eller explicit eller från den tidpunkt då överklagandet eller omprövningen inte längre

har suspensiv verkan i enlighet med artikel 27.3.

Av artikel 28.3 fjärde stycket i förordningen följer att om överföringen inte verkställs inom den tidsfrist på sex veckor som avses i tredje stycket ska personen inte längre hållas i förvar.

2.2. Utlänningslagen

Enligt 1 kap. 8 § utlänningslagen ska lagen tillämpas så att en utlännings frihet inte begränsas mer än vad som är nödvändigt i varje enskilt fall.

En utlännings som har fyllt 18 år får tas i förvar om det är fråga om att förbereda eller genomföra verkställigheten av ett beslut om bl.a. överföring enligt Dublinförordningen. Ett sådant förvarsbeslut får endast meddelas om det annars finns en risk att utlänningsen bedriver brottslig verksamhet i Sverige, avviker, håller sig undan eller på annat sätt hindrar verkställigheten. (Se 10 kap. 1 § andra stycket 3 och tredje stycket samt 1 kap. 9 § utlänningslagen.)

Av 10 kap. 4 § andra stycket utlänningslagen framgår att en utlännings inte får hållas i förvar för verkställighet med stöd av 1 § andra stycket 3 längre tid än två månader, om det inte finns synnerliga skäl för en längre tid. Även om det finns sådana synnerliga skäl får utlänningsen inte hållas i förvar längre tid än tre månader eller, om det är sannolikt att verkställigheten kommer att ta längre tid på grund av bristande samarbete från utlänningsen eller det tar tid att införskaffa nödvändiga handlingar, längre tid än tolv månader.

3. Migrationsöverdomstolens bedömning

Migrationsöverdomstolen instämmer i underinstansernas bedömning att det fanns en betydande risk för att MA skulle avvika om han inte togs i förvar för att säkerställa överföringsförfarandet.

MA menar att han skulle ha försatts på fri fot senast den 29 april 2015 då det hade gått sex veckor från det att de italienska myndigheterna accepterade Sveriges begäran om överföring. Av EU-domstolens avgörande i mål C-60/16 framgår dock att när en asylsökande tas i förvar, efter det att den anmodade medlemsstaten har godtagit framställan om åter- eller övertagande, utgör artikel 28 i Dublinförordningen inte hinder för att tillämpa nationella bestämmelser enligt vilka ett förvarstagande kan bestå i högst två månader, under förutsättning att tidsperioden för förvaret inte förlängs mer än sex veckor från dagen då överklagandet inte längre har suspensiv effekt. MA togs i förvar den 17 april 2015. I enlighet med EU-domstolens avgörande kunde förvaret då bestå i två månader från denna dag, det vill säga som längst till den 17 juni 2015. Eftersom MA togs ur förvar den 8 maj 2015 har han inte suttit för länge i förvar.

MA har vidare åberopat att han, när han överklagade Migrationsverkets beslut om överföring m.m., inte yrkade inhibition av överföringen och att verket därför inte skulle han inhiberat beslutet. Det var enligt honom därför också fel att beräkna tidsfristen för förvaret med utgångspunkt från ett senare datum på grund av beslutet om inhibition. EU-domstolen har dock konstaterat att sexveckorsfristen i artikel 28.3, som löper från den tidpunkt då överklagandet eller omprövningen inte längre har suspensiv verkan, även ska tillämpas när den berörda personen inte specifikt har begärt att verkställigheten av överföringsbeslutet ska avbrytas.

Mot den anförda bakgrunden konstaterar Migrationsöverdomstolen att MA inte har suttit för länge i förvar och att den omständigheten att han inte hade yrkat inhibition av överföringen när han överklagade Migrationsverkets beslut, inte hindrade att han kunde hållas i förvar ytterligare sex veckor från dagen då inhibitionsbeslutet hävdades. Överklagandet ska därför avslås.

Migrationsöverdomstolens avgörande. Migrationsöverdomstolen avslår överklagandet.

Sökord:

Litteratur:
